

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 218/2020
18.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Дарко Мишчевић, адвокат из ..., против туженог Града Београда, чији је заступник Градско јавно правобранилаштво из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Апелационог суда у Београду и Вишег суда у Београду, на седници одржаној 18.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби туженог, изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 28729/12 од 27.09.2017. године, исправљене решењем истог суда П 28729/12 од 24.05.2019. године, стварно је **НАДЛЕЖАН** Апелациони суд у Београду.

Образложење

Први основни суд у Београду, пресудом П 28729/12 од 27.09.2017. године, исправљене решењем тог суда П 28729/12 од 24.05.2019. године, делимично је усвојио тужбени захтев тужиоца, тако што је обавезао туженог да исплати тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете износ од 170.000,00 динара и то износ од 80.000,00 динара на име претрпљених физичких болова, износ од 60.000,00 динара на име претрпљеног страха и износ од 30.000,00 динара на име претрпљених душевних болова изазваних наруженошћу, све са законском затезном каматом од 27.09.2017. године, па до исплате (став први изреке). Одбио је као неоснован тужбени захтев тужиоца, у делу којим је тражио да се обавезе тужени да исплати тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете преко досуђеног износа, износ од још 230.000,00 динара и то износ од још 70.000,00 динара на име претрпљених физичких болова, износ од још 40.000,00 динара на име претрпљеног страха и износ од још 120.000,00 динара на име претрпљених душевних болова изазваних наруженошћу, све са законском затезном каматом од 27.09.2017. године па до исплате (став други изреке). Обавезао је туженог да накнади тужиоцу на име трошкова парничног поступка износ од 107.000,00 динара (став трећи изреке).

Против наведене пресуде, тужени је изјавио жалбу.

Виши суд у Београду, решењем Гж 12725/19 од 29.01.2020. године, огласио се стварно ненадлежним за одлучивање о жалби туженог, изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 28729/12 од 27.09.2017. године, исправљене

решењем истог суда П 28729/12 од 24.05.2019. године и одлучио да предмет уступи Апелационом суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду за даље поступање и одлучивање. У образложењу је указао, да имајући у виду истакнут тужбени захтев опредељен поднеском од 16.12.2015. године на укупан износ од 400.000,00 динара, да се у конкретној ситуацији не ради о спору мале вредности, с обзиром на то да вредност предмета спора прелази износ од 3.000 евра (рачунајући по средњем курсу НБС на дан 16.12.2015. године 1 евро је износио 122,2767 динара и да вредност предмета спора износи 3.271,2691 евра) и да је за одлучивање о изјављеној жалби туженог стварно надлежан Апелациони суд у Београду, на основу члана 23. и 24. Закона о уређењу судова.

Апелациони суд у Београду, није прихватио стварну надлежност, већ је уз допис Гж 1960/20 од 28.05.2020. године, списе предмета доставио Врховном касационом суду ради одлучивања о сукобу стварне надлежности између судова исте врсте. У образложењу је указао, да, како је у конкретној ситуацији жалба туженог изјављена само против одлуке садржане у ставу првом изреке, којим је тужбени захтев тужиоца усвојен за укупан износ од 170.000,00 динара и против одлуке о трошковима парничног поступка у износу од 107.000,00 динара, садржане у ставу трећем изреке, који укупан износ не прелази износ од 3.000 евра, да се по оцени тог суда ради о спору мале вредности и да је за одлучивање о изјављеној жалби стварно надлежан Виши суд у Београду, на основу одредбе члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова.

Врховни касациони суд је одлучујући о насталом сукобу стварне надлежности, на основу одредбе члана 22. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14, 87/18 и 18/20), а у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр.116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18-УС, 87/18 и 88/18-УС), утврдио да је за одлучивање у другом степену о изјављеној жалби туженог, стварно надлежан Апелациони суд у Београду.

Тужба је поднета 28.12.2012. године. У тужби је наведена вредност предмета спора у износу од 300.000,00 динара. Тужилац је у тужби предложио да се обаже тужени да му исплати на име накнаде нематеријалне штете и то претрпљених физичких болова износ од 150.000,00 динара и претрпљеног страха износ од 150.000,00 динара, све укупно 300.000,00 динара. Тужилац је поднеском од 16.12.2015. године преиначио тужбу повећањем постојећег тужбеног захтева на укупан износ од 400.000,00 динара, по опредељеним видовима на име накнаде нематеријалне штете, као у изреци првостепене пресуде. Побијана првостепена пресуда садржи правну поуку да, „против ове пресуде дозвољена је жалба Вишем суду у Београду у року од осам дана од дана достављања писменог отправака, а преко овога суда“.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, је прописано, да, спорови мале вредности, у смислу одредаба ове главе, јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом става 2. овог члана, да, промена курса из става 1. овог члана након подношења тужбе не утиче на примену правила овог поступка.

Одредбом члана 476. став 1. ЗПП је прописано да, ако тужилац преиначи тужбу тако да вредност предмета спора прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије, поступак ће да се доврши у складу са одредбама овог закона о општем парничном поступку.

Према томе, без обзира на правну поуку у првостепеној пресуди, како је тужилац преиначио тужбу повећањем постојећег тужбеног захтева на укупан износ од 400.000,00 динара и као вредност предмета спора узима само вредност главног захтева, у смислу одредбе члана 28. став 1. ЗПП, који износ очигледно прелази динарску противвредност од 3.000 евра, прописан одредбама члана 468. став 1. и 476. став 1. ЗПП, то се у конкретној ситуацији не ради о спору мале вредности, због чега се поступак по жалби туженог има спровести по општим правилима Закона о парничном поступку.

Како апелациони суд одлучује о жалбама и на пресуде основних судова у грађанскоправним споровима, ако за одлучивање о жалби није надлежан виши суд, с обзиром на то да се у конкретној ситуацији не ради о спору мале вредности, то је за одлучивање о изјављеној жалби туженог, стварно надлежан Апелациони суд у Београду, на основу одредбе члана 24. став 1. тачка 3. Закона о уређењу судова.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 22. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић